

Anne Puryear: Stephen él!

Anne Puryear négy gyermeket nevel. Egy napon megtörténik vele a legrosszabb, ami egy szülővel történhet: fia, Stephen meghal. Stephen önként választotta ezt az utat. Az édesanyja képtelen felfogni, feldolgozni, hogy juthatott el ide családjuk. Hosszú évek vívódásából született ez a könyv, amely fiatalon kötött első házasságával, fiai születésével kezdődik. A második házasságának, két lánya örökbefogadásának történetével folytatódik. Valószínűleg a két, válással végződő kapcsolat erősen befolyásolta az eseményeket. Stephen nem képes elfogadni anyjának új párját, de önmagát sem, ezért egy kilátástalannak tűnő helyzetben eldobja magától az életet. Később már nem így reagált volna – ezt onnan tudjuk, hogy felvette a kapcsolatot édesanyjával. Kettejük beszélgetéséből született ez a könyv, azzal a céllal, hátha mások nem követik el ezt a hibát. „Az elején mindenkinek azt mondtam, hogy Stephennek joga volt megölnie magát attól függetlenül, hogy egyetértünk-e a döntésével vagy sem. Csak jóval később jöttem rá, hogy pont a lényegét hagytam ki a dologból. Az öngyilkos állapot egy mulandó állapot. Ha Stephen idejekorán segítséget kap, mondjuk tanácsadás útján, akkor az öngyilkossága megelőzhető lett volna.”

„A reinkarnáció létezik – mondta Stephen. Gondolj bele, Anyu. Ez az egyetlen dolog, aminek van értelme, és megmutatja, hogy Isten mennyire igazságos. Az emberek nem jönnek vissza a földre állatok testében; ezt úgy hívják, transzmigráció, és egészen egyszerűen nem valós. Ahogy az sem igaz, hogy az emberek kövek vagy fák formájában kerülnének vissza a földre. Ezek mindegyikének alacsony rezgésük vagy tudatosságuk van. Mindenki, akinek olyan emlékképei vannak, hogy ő maga állati testben vagy növényi alakban van, egyszerűen ráhangolódott az adott fajra, és olyan mély kapcsolatba került vele, hogy tévesen ezzel azonosul. Néhányan képesek a tudatosságukat állatokba vagy növényekbe helyezni egy rövid ideig. Emberek emberi alakban jönnek vissza a földre. A testek változnak, de a lélek újra és újra visszatér, hogy fejlődjön és tanuljon. Nem lenne igazság a földön, ha egy gyermeket hároméves korában megölnének, és egy maffiafehér, aki embereket öletett és ölet meg, megéri a kilencvenet és látszólag megússza a dolgot. A gyermeknek lesznek más lehetőségei arra, hogy újra leszülessen más testben a földre, és a bűnözőnek egy nap majd ki kell egyenlíteni a számlát azért, amit tett. Ez nem Isten megtorlásáról szól. Ez az ok és okozat törvénye. Az emberi fajnak szabad akarat adatott meg. A döntések fejlődést és erőt hoznak létre vagy leckéket, amelyek megtanulásra várnak, és kapcsolatokat, amelyek elrendezésre várnak.”

De milyen is a mennyország? „Körbenéztem és észrevettem, hogy a hely nem különbözött annyira attól, ahol mi éltünk, csak nem volt ismerős.” „Volt rengeteg velem egykorú gyerek is...” „Voltak idősebb emberek is, de nem sokan. Később a nő, aki kalauzolt engem, elmondta, hogy az emberek a haláluk után alakítják ki azt, hogy hány évesen legyenek jelen itt, amíg ezen a szinten tartózkodnak.”

„Vannak, akik sokáig nem fogadják el, hogy földi életük véget ért. Sokan, akik maximálisan meg vannak győződve arról, hogy a vallásuk tanításai pontosak, hosszú ideig vergődnek, és nem tudnak mit kezdeni a helyzettel, mert a mennyország nem olyan, amilyenre számítottak.”

„Nagyon nehéz eleinte megbarátkozni a ténnyel, hogy meghaltál, mert annyira szabadnak és olyan könnyűnek érzed magad. Nincsen súlya a testednek, mert fizikális formádat levetted, és ez fantasztikus érzés. Van ugyan tested, de súlytalan, jobb és könnyebb. Eleinte ugyanúgy nézel ki, de csak addig, amíg azt a formádat is fel nem váltod egy még könnyebb és jobb testre.”

„Az igazság az, hogy a legtöbb halál valamilyen formában öngyilkosság, legyen az tudatos vagy nem tudatos. Például a rák egy elfogadható formája a halálnak, de gyakran magát a betegséget az egyén aktiválja vagy hozza létre, hogy ennek eredményeként menekülhessen bizonyos elviselhetetlen körülményektől, vagy azért, mert úgy érzi, hogy nincs már számára remény.

Természetesen ez nemcsak a rákra igaz, hanem számos más gyógyíthatatlan betegségre is. A betegségeket nem valami kegyetlen Isten hozza az emberekre. A lelkek testet öltenek, ahol folyamatosan döntéseket hoznak, többek közt arról, hogy éljenek vagy meghaljanak. Ha egy ember nem dobná el nyíltan magától az életet, akkor egy gyógyíthatatlan betegség formájában a lélek megválhat a testtől. Hogyan hibáztathatna bárki is valakit egy betegségért, ami nem az ő felelőssége? Csak hogy az ő felelőssége! A negatív érzelmek és a stressz feloldatlanul hagyása vagy nem kezelése szélesre tárja a kaput a betegségek előtt, ilyenkor vírusok aktivizálódnak, miközben ezt a kaput be lehet zárni. DE „csodával határos” gyógyulás következhet be, ha valaki változtat a gondolkodásmódján – az életet választja a halál helyett.”

Miért halnak meg gyerekek is?

„Nem minden felnőtt esetben igaz, de majdnem minden tizenkét éves – vagy annál fiatalabb – gyermek korai halála része a lélek tervének. A legtöbb esetben azért születnek le, hogy a körülöttük lévő felnőtteket tanítsák, majd ha mindezzel megvannak, akkor megválnak a testüktől. A csecsemőkorban bekövetkező halál okát mindig a hátramaradott család fejlődésének a szempontjából kellene nézni. Ezek a lelkek nagyon gyakran eltávozásuk után ugyanahhoz a családhoz reinkarnálódtak a következő terhességkor.”

Mikor születik újra a lélek?

„Az ideérkező lélek tudatossági szintjétől, a felvilágosodás mértékétől, a döntéseitől függően, illetve attól, hogy mit ért el idáig, néhány lélek relatíve elég hamar fizikális testet ölthet, hogy visszatérjen egy következő tapasztalatra. Másoknak különböző okok miatt hosszú éveket kell várniuk arra, hogy újra testet ölthessenek, például további tanulnivalójuk van ahhoz, hogy újra leszülessenek erre a földre, vagy komoly karakterhiányosságokat kell korrigálni, melyek lelassították a lélek fejlődését.”

Sok-sok gondolat olvasható még a könyvben az elmúlásról és arról a bizonyos másik világról. Megvan a magunk elképzelése, hihetünk ugyanabban vagy az ellenkezőjében is.

De van egy gondolat, amely mindenkire igaz: „**soha ne mondd, hogy elvesztettem a gyerekeket, vagy elvesztettem azt, akit szerettem. Képtelenség elveszíteni azt, akit szeretsz.**”

Érdekes olvasmány. Nem könnyű téma, Anne Puryear azonban úgy írta meg, hogy nem rémít meg senkit. Külön becsülöm az írásában, hogy ugyan az kiderül a könyvből, hogy hívó lélek, az is, hogy mely felekezettel tud azonosulni, de nem erőlteti rá senkire sem a saját meggyőződését. Így lesz mindenki számára érthető és élvezhető a könyv.